

בוקר אחד התעוררתי למה שנראתה לי כמו אמת קטנה. אבל רציתי לוודא. בתחילה חשבתי שפילוסוף טוב יוכל לעזור לי. אז חיפשתי ומצאתי מומחה מקומי לעניין אמיתות קטנות. עטפתי את האמת שלי והלכתי לפגוש אותו.

הפילוסוף החזיק את האמת בידיו והניד בראשו. "אינני סבור שזוהי אמת", הוא אמר בפנים רציניות. לא ויתרתי ושאלתי אותו: "ומדוע לא?" אז הוא הסביר לי שהאמת הקטנה שלי פשוט לא הגיונית. "אבל לי היא דווקא כן נראית הגיונית!" מחיתי.

"ייתכן", הוא הסביר, "אבל אני, כפילוסוף, לא רואה בה הגיון כלל וכלל".

"אבל מי קובע מהו המדד ומהי ההגדרה של האמת?" שאלתי. "למי צריכה האמת להיות הגיונית?"

"הקשב", הוא ענה בחוסר סבלנות, "באת לכאן כדי לקבל חוות דעת מקצועית, נכון? אז זה מה שקיבלת". אך בראותו את פניי הפגועות, הרהר הפילוסוף שוב והציע, "מצד שני, ייתכן שכדאי לך להתייעץ עם מדען בנושא. שמעתי שאצלם לפעמים האמת נבחנת באופן שונה במקצת".

אכן במשרדו של המדען התנהלו הדברים קצת אחרת. "הראה לי את האמת הקטנה שלך", ביקש המדען.

"היא כאן", אמרתי.

"אבל אני לא מצליח לראות אותה", הוא ענה. ואז, בראותו את האכזבה שהחלה לאפוף אותי, הוא הציע: "אולי יש לך איזו דרך אחרת לאמת את קיומה?"

אז ייגיתי ומצאתי מספר ראיות שהמדען יוכל לקבל. הוא דווקא החל להשתכנע, אך אז קטע את דבריי והסביר לי שכל זה פשוט לא מתאים להשקפת העולם וקווי המחשבה המקובלים היום. "אז אולי נוכל ליצור גישה וקווי מחשבה חדשים?" שאלתי. אך המדען היסס וחשש שאמת כה קטנה פשוט לא מצדיקה השקפת עולם חדשה. מסתבר שיצירת גישות חדשות בימינו דורשת השקעה לא מועטה.

"אני מוכן לקחת את הסיכון", עניתי. "אפילו למען אמת קטנה".

אז הוא שלח אותי ליזם שמתמחה בהשקעה ומימון של יישום אמיתות קטנות המצריכות קווי מחשבה חדשים. הראיתי לו את האמת הקטנה שלי וסיפרתי לו עליה, על כך שגיליתי אותה לא מזמן ועל כל מה שהפילוסוף והמדען אמרו לי. לא נראה שהוא כל כך התעניין. כל מה שהוא רצה לדעת זה דבר אחד: מה האמת שלי יכולה לעשות?

לומר את האמת, לא חשבתי על זה עדיין. או-אז החלה האמת הקטנה שלי לקפץ מעלה ומטה בלהט ורצון להוכיח את עצמה ואת מה שהיא מסוגלת לעשות. אך אני, מצדי – חשתי חוסר ביטחון. בתוך-תוכי אמנם ידעתי שהיא אמיתית, אך מי אמר שהיא גם מעשית ותצליח כמיזם ריאלי? הרי לפעמים הפער וחוסר ההתאמה בין האמת הטהורה לעולם המעשי הוא פשוט תהומי.

על סף ייאוש, חזרתי הביתה למקום בו מצאתי את האמת הקטנה שלי. וכמעט והחלטתי ששם היא גם תישאר. אך האמת הקטנה שלי לא נתנה לי מנוח. היא הפצירה בתחינות: "נסה אותי! בחן אותי! היווכח שאני יכולה להצליח!"

אז אמרתי לה, "שמעי, אמת קטנה, נראה לי שעדיף שפשוט תישארי אצלי, במחשבותיי. הרי הפילוסוף לא האמין בך והמדען לא הצליח לראות אותך והיזם לא רצה להשקיע בך. אז מי אמר שתצליחי?"

האמת הקטנה שלי פרצה בבכי: "מאז בריאת העולם, התרגשה והמשיכה, אני מחכה להיוולד לעולם הזה. אבל אתה לא מתיר לי לצאת מן הרחם שבו נוצרתי. למעשה, אני עדיין לא ממש אמת מכיוון שעדיין לא נולדתי והוכחתי. ואני בוכה משום שעכשיו נראה שלעולם גם לא אזכה להיות ממש אמת, אלא אם כן מישוהו יאפשר לי להציב את רגליי בקרקע העולם ולעשות משהו אמיתי".

אתר תנועת אריאל – מאגר הפעולות והצ'ופרים

"בבקשה ממך!" התחננה האמת הקטנה שלי. "אנא, תן לי להיוולד".

אז ניסיתי את האמת הקטנה שלי. והפלא ופלא, היו לה יישומים אמיתיים והיא הצליחה. והיא מילאה את חיי בתוכן, באושר ובאור. ואני לא מדבר על סתם שינוי, אלא על שינוי מהותי. מאז, האמת שלי ואני הצלחנו לגלות ולחשוף עוד הרבה אמיתות קטנות אחרות ואפילו מעט אמיתות גדולות יותר. וכל האמיתות הללו יושמו ונהיו אמיתיות.

במקרה שאתם תוהים על מה הסיפור הזה – הוא על משה רבינו ועל המרגלים שהוא שלח מן המדבר לתור את הארץ.

במעמד הר סיני, קיבל כל העם את האמת. ולא סתם את האמת, אלא את ה-א-מ-ת, את ה"תורת אמת". אך בזה התבטא רק הרובד העיוני שבתורה. בנוסף לכך, הופקד על עם ישראל לממש וליישם את האמת הזו בחייו היומיים – כ"תורת חיים". וזה היה קשה למרגלים מלשאת.

כל עוד בני ישראל שהו במדבר, סופקו כל צרכיהם על ידי ניסים של ממש: מזונם ירד מן השמיים במתכונת ה'מן'. מי שתייה סופקו להם מתוך סלע – 'בארה של מרים'. ענני כבוד הקיפו אותם ושמרו עליהם מן החום, מן הקור, ממציקים ומאויבים. העננים אף שטחו הרים ויישרו עמקים כדי להקל על ההליכה. הם אפילו גיהצו את בגדיהם של בני ישראל, אשר גדלו בעודם על גופם! כך התנתק העם מענייני העולם ושקע לגמרי בענייני הרוח: בלימוד התורה, בתפילה ובהתבוננות.

אך עם הכניסה לארץ עמד הכול להשתנות: על הניסים ייגזר להיפסק ואת מקומם יתפוס שלב חדש בחיי העם – של זריעה, של קצירה ושל התעסקות עם העולם. והמרגלים התקשו להאמין שיישום התורה אפשרי בחיי יום-יום שכאלו. לכן בחזרתם מיואשים משליחותם הוציאו דיבה: "לא נוכל לעלות אל העם כי חזק הוא ממנו" (במדבר יג, לא). הם סרבו להיכנס לארץ ישראל וחפצו להישאר במדבר, או אפילו לחזור למצרים, מכיון שהם סברו שיותר בטוח לשמור על האמת ברחם שלה: בעולם הרוח שחוו במדבר.

אבל משה אמר, "האמת חייבת להציב את רגליה על הקרקע".

"זה לא מעשי ולא מציאותי!" מחו המרגלים. "האמת איננה הגיונית על הקרקע. היא צריכה להישאר באוויר. רק שם היא הגיונית!"

על כך ענה משה, "האמת לא חייבת להיות הגיונית, לא לכם ולא לאף אחד אחר. להיפך, אמת אמיתית הינה כה גדולה עד שאף אחד לא יכול לתפוס אותה במלואה. בכל אמת אמיתית ישנו חלק שאותו לא ניתן להשיג. כמו בלחם: רובו הגדול נועד לאכילה ולעיכול, אך התורה מצווה אותנו על 'הפרשת חלה'. חלק קטן מן הבצק מופרש כ'חלה' ואינו מיועד לאכילה רגילה כשאר החלקים, משום שהוא נשגב מדי לאכילה ולהפנמה. כך גם בכל אמת אמיתית: ישנו חלק נשגב שאינו ניתן לתפישה ולהבנה. ולמרות זאת, אמת אמיתית הינה מעשית וחייבת להיות מיושמת בחיי היום-יום".

"אבל זה בלתי אפשרי!" קראו המרגלים. "ראה בעצמך, האמת לא מסוגלת לחיות בעולם. אתה מבקש מאיתנו להיכנס לתוך 'ארץ אוכלת יושביה' (במדבר יג, לב) – העולם יבלע את האמת חיה!"

אך משה הצליח לראות את האמת במלוא תפארתה. אמונתו באמת הייתה חזקה יותר מאמונתו בכל דבר אחר בעולם. והוא אמר, "אם התורה היא תורת אמת – אזי היא גם תורת חיים! האמת היא אמת, והיא תוכיח את עצמה כאמיתית, ואם רק ננסה אז נצליח ליישם אותה. ובסופו של דבר, זה מה שעם ישראל עשה. הוא יישם והוכיח אותה בארץ ישראל. ולא רק בארץ, אלא בכל המצבים ותחת כל התנאים האפשריים: בכל מקום בעולם אליו הגיעו קהילות ישראל בהגלותם מארצם, בכל תקופה ועידן מאז מתן תורה ועד היום, תחת כל שלטון ובכל סוגי החברה שהיו אי פעם.

זה הצליח! וזה ימשיך להצליח! האמת שייכת לא רק לספרים ולבית המדרש ולבית הכנסת. היא ניתנת ליישום במילואה גם בחיי היום-יום. נסו והיווכחו...